

Wet en Besluit politieregisters; een inventarisatie van knelpunten in de politiepraktijk

C. Cozijn

Den Haag: Ministerie van Justitie, WODC, 1996

K-reeks (45)

Samenvatting

Achtergrond, doel en probleemstelling van het onderzoek

In de nota van toelichting bij het Besluit politieregisters¹ is toegezegd om twee jaar na inwerkingtreding van het besluit aan de politie, het bevoegd gezag over de politie en de Registratiekamer te vragen naar de ervaringen met de voorliggende regelgeving teneinde deze te bezien op mogelijke aanpassingen. In het besluit is gezocht naar een compromis tussen enerzijds een doeltreffende en doelmatige opsporing door de politie en anderzijds het belang van de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de geregistreerden.

Dit compromis heeft als richtsnoer gediend voor het onderzoek naar de ervaringen van de politie met de bepalingen van Wet en Besluit politieregisters, dat door het WODC met het oog op de toegezegde evaluatie is verricht en waarvan hier verslag wordt gedaan. Het onderzoek is voornamelijk gericht op het inventariseren van knelpunten: Waar komt het werk van de politie in het gedrang als gevolg van de met het oog op de bescherming van de privacy ingevoerde regels? Waar mogelijk moet het onderzoek aanknopingspunten bieden voor het beantwoorden van de vraag of de gesignaleerde knelpunten door de wetgever als zodanig bedoeld zijn (de bescherming van de privacy verzet zich tegen een volkomen vrij gegevensverkeer, dus moeten er drempels worden opgeworpen), of dat het gaat om niet-voorzien en niet-beoogde gevolgen van de voorschriften. Ten slotte kan het ook nog gaan om schijnknelpunten, die voortvloeien uit onvoldoende kennis en/of onjuiste interpretatie van de voorschriften. Dit onderscheid is relevant, omdat alleen voor de knelpunten van de tweede categorie een oplossing gevonden moet worden in de aanpassing van de wetgeving.

Uit een begin 1994 ingesteld vooronderzoek, dat noodzakelijk geacht werd omdat in de toen beschikbare voor het onderwerp relevante literatuur geen empirische gegevens konden worden aangetroffen, bleek dat, mede onder invloed van de regiovorming bij de politie en de daarmee samenhangende reorganisatie, op veel plaatsen in het land nog nauwelijks een aanvang was gemaakt met de implementatie van de nieuwe regelgeving inzake het gegevensverkeer bij de politie. Alleen ten aanzien van de geautomatiseerde systemen bij de herkenningdiensten werd overal in het land gewerkt volgens procedures die in overeenstemming waren met wet en besluit. Dit laatste is niet verbazingwekkend, omdat de regeling in het Besluit politieregisters als een kopie kan worden opgevat van wat reeds enkele jaren voor de systemen van de herkenningdiensten regel was.

Dit resultaat van het vooronderzoek was aanleiding om in het uiteindelijke onderzoek ook aandacht te besteden aan de implementatie van de wetgeving, vooral aan de introductie ervan bij het politiepersoneel. Dit laatste is van groot belang, omdat knelpunten in de praktijk die gesignaleerd worden door personen die nauwelijks op de hoogte zijn van de inhoud van de voorschriften, al snel de kans lopen te behoren tot de categorie van de schijnknelpunten.

Opzet en uitvoering van het onderzoek

Ter beantwoording van de onderzoeksvragen zijn gesprekken gevoerd met vertegenwoordigers van de korpsleidingen in de politieregio's of met de door de korpsleiding aangewezen personen die binnen hun regio vanwege hun functie of ervaring het meest geschikt zouden zijn als gesprekspartner. In de meeste gevallen betrof het hier de zogenaamde privacy-officieren: personen die binnen de organisatie van de regiopolitie al dan niet formeel belast waren met de (coördinatie van de) uitvoering van de voorschriften van de privacy-wetgeving in het algemeen en die van Wet en Besluit politieregisters in het bijzonder. In deze open interviews, waar de onderzoeksvragen meer als lijst van aandachtspunten fungeerde dan als richtsnoer voor de opbouw ervan, kwamen de vragen aan de orde betreffende de aanpassingen van de organisatie in verband met de privacy-voorschriften (wie er met de uitvoering van de taken belast zijn), welke inspanningen er in het kader van de implementatie zijn verricht (reglementering, protocollering, voorlichting aan en introductie bij het personeel) en natuurlijk de vraag naar de ondervonden knelpunten.

In aanvulling op deze gespreksronde is een korte schriftelijke enquête gehouden onder het politiepersoneel, waarin gevraagd werd naar de wijze waarop men op de hoogte was gekomen van de inhoud van Wet en Besluit politieregisters en naar de veranderingen die deze voor de werkwijze van de politie in het algemeen en voor de eigen werkwijze met zich hebben gebracht, met daarbij speciale aandacht voor eventuele veranderingen in het omgaan met persoonsgegevens. Tevens werden enkele vragen gesteld omtrent de houding ten opzichte van de privacy-problematiek en om de kennis van de inhoud van de Wet en Besluit politieregisters te meten.

De enquête is gehouden onder het executieve politiepersoneel van drie districten uit drie politieregio's en een divisie van het Korps Landelijke Politie Diensten (KLPD). De selectie van de districten vond plaats mede op basis van de resultaten van de gesprekken in de regio's, waarbij rekening gehouden werd met de mate van verstedelijking van het werkgebied van het district en met de mate van implementatie. Uiteindelijk is gekozen voor de districten Friesland/De Meren (platteland, relatief weinig gedaan aan implementatie), Zeeland/Oosterscheldebekken (platteland, relatief veel gedaan aan implementatie) en Utrecht/Noord (stedelijk). Bij het KLPD werd de divisie Centrale Recherche Informatie (DCRI) geselecteerd in verband met de specifieke taak op het gebied van gegevensuitwisseling.

Oorspronkelijk was het de bedoeling om gesprekken te voeren met vertegenwoordigers van alle politieregio's en van het KLPD. Door verschillende oorzaken was het bij de regio's niet altijd even gemakkelijk om snel en doeltreffend contact te leggen met de juiste gesprekspartner. Dit leidde tot een aanzienlijke vertraging in de uitvoering van het onderzoek. Om de vertraging te beperken werd in februari 1995 besloten geen verdere gesprekken met de politieregio's meer te voeren. Dat kon ook om inhoudelijke redenen. Uit de reeds gevoerde gesprekken was gebleken dat de privacy-officers regelmatig overleg met elkaar hebben en ervaringen uitwisselen. Het gevolg was dat vrijwel iedereen, onafhankelijk van het stadium van implementatie, dezelfde knelpunten noemde. Nieuwe gesprekken zouden derhalve nauwelijks nieuwe informatie opleveren.

De resultaten van het onderzoek

Uit de opvolgende gesprekken bleek dat, nu de regiovorming had plaatsgevonden en de reorganisatie zijn voltooiing bereikte, de aandacht voor de implementatie met grotere kracht dan voorheen ter hand werd genomen. Het gevolg daarvan voor de resultaten van het onderzoek is dat de aangetroffen situatie in de verschillende regio's niet meer actueel is. Wel is het van belang aan te geven dat de vertraging in de implementatie, die unaniem wordt toegeschreven aan de reorganisatie van de politie, ertoe heeft geleid dat er eigenlijk in de meeste regio's sprake is van nauwelijks meer dan één jaar praktijkervaring, terwijl het Besluit politieregisters toch al vier jaar terug van kracht is geworden.

Wat betreft de aanpassingen in de organisatie van de regio's en districten die verband houden met de taken die voortspruiten uit Wet en Besluit politieregisters, zijn er grote verschillen tussen de regio's. Deze verschillen betreffen niet alleen de variatie in oplossingen voor dezelfde problemen, maar ook de formalisering daarvan in de formatie. Zo zijn er in alle regio's privacy-officers. Maar sommigen spelen deze rol als neventaak naast een gewone hoofdbetrekking. Anderen zijn op grond van hun functie-omschrijving expliciet belast met het coördineren van de aangelegenheden die verband houden met de privacy-wetgeving en de voorlichting aan het personeel. Met betrekking tot meer specifieke taken als het onderhouden van de autorisatiematrix, het behandelen van verzoeken tot kennisneming, verbetering of verwijdering van gegevens en het afhandelen van klachten, zijn op verschillende plaatsen verschillende oplossingen gevonden. Afgezien van het behandelen van klachten geschiedde de uitvoering van deze taken vrijwel nergens op een centrale plaats in de regio. Het gevolg daarvan is dat geen van de privacy-officers een gefundeerde kwantificering kon maken van de tijdsinvestering die door deze activiteiten vereist wordt.

Wat betreft de fase waarin de implementatie verkeerde, zijn er grote verschillen. In sommige regio's had men nauwelijks de fase van inventarisatie en reglementering van de aanwezige politieregisters afgesloten en moest de actieve voorlichting aan het personeel nog op gang komen. In andere regio's hadden reeds uitvoerige introductiebijeenkomsten plaatsgevonden.

Als knelpunt werd vooral genoemd de protocolplicht, die voorschrijft dat, behoudens de in het besluit en de vrijstellingsregeling genoemde uitzonderingen, van iedere verstrekking van gegevens aantekening wordt gehouden. Geschiedt dit langs geautomatiseerde weg, dan leidt dat tot onwerkbaar grote bestanden, zo groot dat het doel waarvoor geprotocolleerd is, niet of slechts ten koste van buitengewone inspanningen kan worden gerealiseerd. Van handmatige protocollering wordt in dit verband helemaal niets verwacht. De regeling voor vrijstelling van de protocolplicht biedt nauwelijks een oplossing, omdat de inlogprotocollen in de geautomatiseerde systemen, die in plaats komen van

de protocollen van de afzonderlijke verstrekkingen, drie maanden bewaard moeten blijven. Ook dit leidt tot onwerkbaar grote bestanden. Daarbij komt dat eenmaal per kwartaal aan de hand van de protocollen een verslag moet worden opgemaakt waaruit blijkt in welke mate men zich in dat kwartaal aan de voorschriften heeft gehouden.

Een ander unaniem genoemd knelpunt betreft het gesloten verstrekkingenregime, waardoor de politie geremd wordt in de ontwikkeling van nieuwe, vooral op preventie gerichte initiatieven in samenwerking met partners buiten de politie. In het bijzonder werd hierbij gewezen op de moeilijkheden voor de realisering van het integrale veiligheidsbeleid. Maar ook het verbod op gegevensuitwisseling met andere instanties als (lagere) overheden, woningcorporaties, sociale diensten en hulpverleningsinstanties werd genoemd. De oplossing voor deze problemen zou moeten zijn een uitbreiding van de lijst van personen en instanties waaraan gegevens mogen worden verstrekt. Een derde algemeen genoemd knelpunt betreft de reglementering zelf, vooral bij geïntegreerde systemen waarin verschillende registers worden gevoerd die elk onder een eigen afzonderlijk privacy-regime vallen en waarvoor dus evenzovele reglementen moeten worden opgesteld en onderhouden als er regimes zijn. Dit kan ertoe leiden dat voor een en hetzelfde systeem tientallen reglementen moeten worden opgesteld en onderhouden. Minder frequent genoemde knelpunten betreffen het voortdurend melden van tijdelijke registers, het verbod van uitbesteding van werkzaamheden en enkele conflicten tussen de bepalingen van Wet en Besluit politieregisters, het Wetboek van Strafvordering en het Verdrag van Schengen, waardoor de internationale uitwisseling van gegevens bemoeilijkt zou worden.

Uit de enquête onder het politiepersoneel bleek dat bijna een kwart niet op de hoogte was van het bestaan van Wet en Besluit politieregisters. Geheel in lijn met wat daaromtrent op grond van de gesprekken in de politieregio's verwacht mocht worden, is de bekendheid met het bestaan van deze regelgeving het grootst in Zeeland en bij de DCRI. Uit de antwoorden op de vraag hoe men van het bestaan op de hoogte was gekomen, bleek dat bij deze eenheden meer aandacht was besteed aan actieve voorlichting van het personeel dan in Friesland en Utrecht. De spreiding van de kennis van de inhoud van de regelgeving was hier niet geheel mee in overeenstemming: in Zeeland was de kennis, gemeten aan de hand van het oordeel over de juistheid van een tiental stellingen, gemiddeld significant lager dan bij de andere eenheden. Wat betreft de veranderingen in de werkwijze, zowel die bij de politie in het algemeen als de eigen werkwijze, werd vooral aangegeven dat men thans zorgvuldiger met persoonsgegevens omgaat dan voorheen. Door een minderheid werd dit overigens als een nadeel gezien. Deze mensen spraken over de bureaucratische, haast verkrampde wijze waarop thans met gegevens wordt omgegaan. Het vaakst werden veranderingen gesignaleerd in Zeeland en bij de DCRI, maar daar was de implementatie dan ook reeds eerder met kracht ter hand genomen, en derhalve was er over een langere periode praktische ervaring.

Gevraagd naar wat als gevolg van de regelingen van Wet en Besluit politieregisters vroeger wel kon, maar nu niet meer, werd vooral gewezen op het gesloten verstrekkingenregime, dat gegevensuitwisseling met anderen belemmert of verhindert. Er werd specifiek gewezen op andere opsporingsinstanties, slachtoffers, woningcorporaties, provincies, gemeenten, rijkswaterstaat en andere derden. Verder werd betreurd dat het nu nauwelijks meer mogelijk is om eigen registertjes te voeren (anders dan via tijdelijke registers). Desgevraagd noemde slechts één respondent een concrete zaak die was stukgelopen als gevolg van de belemmeringen in het gegevensverkeer, waarbij overigens de vraag terecht gesteld kan worden of dit nu niet juist een geval betrof waarin het de bedoeling van de wetgever was om de gegevensuitwisseling aan banden te leggen.

Uit het onderzoek naar het privacy-bewustzijn bleek dat personen met een grotere kennis van de privacy-wetgeving grotere waarde hechten aan de privacy-bescherming dan de anderen. Personen met een hoger privacy-bewustzijn geven vaker aan dat er sinds de invoering van de nieuwe regelgeving in hun werkwijze en vooral in het omgaan met persoonsgegevens niets veranderd is: zij gingen al zorgvuldig met persoonsgegevens om.

Conclusies

Een van de belangrijkste conclusies uit het onderzoek is dat de implementatie eerst laat op gang gekomen is, waardoor er in feite minder praktijkervaring is opgedaan als op grond van het tijdsverloop sinds het van kracht worden van het Besluit politieregisters verwacht mocht worden. Niettemin is het terrein volop in beweging, zodat een deel van wat omtrent het stadium van implementatie werd aangetroffen, inmiddels achterhaald kan zijn. Dit kan als consequentie hebben dat bepaalde knelpunten hun problematische karakter hebben verloren, omdat de veranderde werkwijzen zich hebben ontwikkeld tot vaste routines. Maar ook is het mogelijk dat, vanwege de relatief geringe praktische ervaring, nu (nog) niet genoemde knelpunten zich in de toekomst wel zullen voordoen.

Hoewel uit het onderzoek niet gebleken is dat de opsporingstaak van de politie als gevolg van de nieuwe regelgeving in het gedrang is gekomen, kwamen wel knelpunten naar voren die betrekking hebben op de preventietaak van de politie en op de doelmatigheid van de politie-organisatie. De tweede belangrijke conclusie is dan ook dat er op drie terreinen knelpunten worden ervaren:

- de protocolplicht, die als ondoelmatig, ondoeltreffend en overbodig wordt bevonden;
- het gesloten verstrekkingenregime, waardoor de politie zich belemmerd voelt in haar mogelijkheden om dynamisch op nieuwe ontwikkelingen en initiatieven in te springen;
- de samenloop van verschillende privacy-regimes, vooral bij geïntegreerde systemen, waardoor voor een en hetzelfde register soms vele reglementen moeten worden opgesteld en onderhouden.

In de navolgende epiloog wordt ingegaan op de vraag of het hierbij gaat om beoogde knelpunten, of om niet beoogde en/of niet voorziene knelpunten die door middel van wetgeving kunnen of zouden moeten worden opgelost.

De derde belangrijke conclusie is dat, naar zeggen van de betrokkenen, de Wet en Besluit politieregisters tot een verandering van de werkwijze bij de politie heeft geleid, waardoor met name zorgvuldiger wordt omgegaan met (registraties van) persoonsgegevens.

Epiloog

Dit onderzoek, dat plaatsvond in het kader van de in de nota van toelichting op het Besluit politieregisters toegezegde evaluatie, was erop gericht de knelpunten te inventariseren die de politie bij de uitvoering van wet en besluit ervaart. Dat impliceert dat het verslag van dit onderzoek moet worden opgevat als een van de bouwstenen voor de evaluatie.

De kritiek van de politie op de huidige wetgeving inzake het omgaan met gegevens uit politieregisters kan, door de late implementatie en voorlichting aan het personeel, op onderdelen terug te voeren zijn op gebrek aan kennis en inzicht in de voorschriften. Dat geldt, gelet op de relatief geringe kennis van de inhoud van wet en besluit, zeker kritiekpunten die uit de schriftelijke enquête naar voren kwamen. Het feit dat niemand een concrete zaak kon noemen die als gevolg van de voorschriften van Wet en Besluit politieregisters was stukgelopen, geeft aan dat de genoemde problemen niet te zeer overschat mogen worden. Wat echter ook van deze voorschriften gezegd kan worden, ze hebben er wel toe geleid dat de politie thans zorgvuldiger omgaat met persoonsgegevens dan vroeger, en dat was toch uiteindelijk het doel van de wet en het besluit. Niet alleen zegt men zelf beter om te gaan met privacy-gevoelige gegevens, men bespeurt dat ook bij de collega's. Een en ander neemt niet weg, dat de terreinen waarop knelpunten gesignaleerd werden, enige nadere aandacht verdienen.

Protocolplicht

De kritiek op de protocolplicht, zoals deze uit de gesprekken naar voren kwam, is niet nieuw. In het reeds eerder genoemde advies van de Registratiekamer² wordt gesteld dat de door de Registratiekamer gesignaleerde kritiek op de huidige regeling 'er in hoofdzaak op neerkomt dat deze (te) ingewikkeld en onduidelijk is, onvoldoende flexibel en praktisch niet uitvoerbaar'.

De vraag of de geuite kritiek steeds terecht is, en of er soms sprake is van koudwatervrees (van schijnproblemen dus), kan niet eenduidig beantwoord worden. Feit is wel dat de Registratiekamer de kritiek deelt dat de Regeling vrijstelling protocolplicht te ingewikkeld is en niet gecontinueerd moet worden. De Registratiekamer heeft dan ook geadviseerd om de artikelen 16 tot en met 18 van het Besluit politieregisters aan te passen. Van personen met een machtiging tot rechtstreekse toegang tot een register, behoeft volgens dit advies alleen het raadplegen van het register te worden vastgelegd. Wordt het register door hen uitsluitend benaderd om gegevens in te voeren, te wijzigen of te verwijderen, dan hoeft niet er geprotocolleerd te worden. Wel zullen de inlogprotocollen bewaard moeten blijven. Verstrekkingen langs niet-geautomatiseerde weg, alsmede geautomatiseerde verstrekkingen aan personen zonder rechtstreekse toegang, moeten wel geprotocolleerd worden. Dit voorstel houdt een reductie in van wat geprotocolleerd moet worden, vooral bij systemen als het bedrijfsprocessensysteem, dat door nagenoeg elke politieman of -vrouw vrijwel dagelijks benaderd wordt.

Met betrekking tot de uitvoerbaarheid van de huidige regeling wordt wel gesuggereerd dat de bezwaren door de voortschrijdende technologie gereduceerd zullen worden: geheugen- en opslagcapaciteit zijn immers schier onbegrensd in omvang. Dit laatste moge zo zijn, maar de

bestaande systemen zijn daarop niet of in onvoldoende mate ingericht, zodat aanzienlijke investeringen in hard- en software noodzakelijk kunnen zijn. Het advies van de Registratiekamer om de protocolplicht verder te beperken kan in deze voor opluchting zorgen, omdat de protocolbestanden geringer van omvang kunnen blijven en daardoor minder eisen stellen aan de opslag- en verwerkingscapaciteit van de computers. Of dit de oplossing van het probleem is, of dat de noodzaak van nieuwe investeringen alleen maar wordt uitgesteld, zal in de praktijk moeten blijken. Hoe het ook zij, uit het advies van de Registratiekamer kan worden afgeleid dat het mogelijk is om de protocolplicht in te perken zonder de privacy-bescherming geweld aan te doen.

Gesloten verstrekkingenregime

Van de politie mag en moet verlangd worden dat zij inspeelt op de veranderingen in de samenleving. Steeds meer wordt het duidelijk dat samenwerking tussen de politie en andere instanties noodzakelijk is met het oog op een gecoördineerd (overheids)optreden. Verdergaande samenwerking en coördinatie om een groeiend aantal problemen het hoofd te kunnen bieden, betekenen een continue verandering in de informatiebehoefte en hebben daardoor consequenties voor het informatieverkeer tussen de politie en haar samenwerkingspartners. Het gesloten verstrekkingenregime kan de gewenste informatie-uitwisseling, en daarmee een wenselijke samenwerking, verhinderen of door het boemerangeffect in sterke mate belemmeren.

Echter, zolang er in Wet en Besluit politieregisters sprake is van een gesloten verstrekkingenregime, blijft de mogelijkheid bestaan dat er behoefte is aan informatie-uitwisseling tussen de politie en een instantie die niet is begrepen in de op dat moment geldende opsomming van personen en instanties aan wie uit politieregisters gegevens verstrekt mogen worden. Naarmate meer belang gehecht moet worden aan de samenwerking tussen de politie en deze nog niet opgenomen instantie, zal deze situatie meer als een knelpunt worden ervaren. Oftewel: het gesloten verstrekkingenregime zal altijd zorgen voor conflicten tussen enerzijds een doelmatig en doeltreffend optreden van de politie en anderzijds de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de geregistreerden. Steeds opnieuw zal in concrete gevallen de vraag opduiken of de lijst van personen en instanties die gegevens uit een politieregister mogen ontvangen, moet worden uitgebreid.

Het door sommigen gesuggereerde alternatief voor de huidige regeling, te weten een negatieve lijst van personen en instanties aan wie geen gegevens verstrekt mogen worden, biedt voor dit probleem geen oplossing. Ook dan kan de eis van dynamisch inspelen op de ontwikkelingen in de samenleving discussie doen ontstaan of de lijst moet worden ingeperkt of juist uitgebreid.

Daarbij komt dat een eenmaal gegeven antwoord op de vraag of een bepaalde persoon of instantie wel of niet kennis mag nemen van gegevens uit een politieregister, niet voor eens en altijd geldig hoeft te zijn. Zo is in de toelichting op het Besluit politieregisters de gesubrogeerde verzekeraar nadrukkelijk uitgesloten. In een recente notitie van de Registratiekamer wordt hieromtrent gesteld: 'Vanuit het oogpunt van de bescherming van de persoonlijke levenssfeer lijkt er overigens geen bezwaar te bestaan om ook de gesubrogeerde verzekeraars als benadeelden aan te merken.'³ Wel wordt daarbij de voorwaarde gesteld dat de gegevens alleen voor schadeverhaal zullen worden gebruikt en niet voor acceptatiedoelinden of premiedifferentiatie.

Meer reglementen voor hetzelfde register

Met betrekking tot de klacht dat voor sommige registers meer dan één reglement moet worden opgesteld en onderhouden, wordt wel tegengeworpen dat door de bouw van geïntegreerde systemen het aantal op te stellen en te onderhouden reglementen kan worden beperkt. Dit stuit echter af op de doelbinding. In de memorie van antwoord wordt hieromtrent opgemerkt: 'Dit betekent dat in de gevallen dat een politiekorps alle persoonsgegevens die het beheert, louter informatie-technisch gezien opneemt in één geautomatiseerd systeem, de in dat verband per register op te stellen privacy-reglementen onderscheid moeten maken naar de doeleinden waarvoor de gegevens zijn opgeslagen. Een register wordt bepaald door het doel waarvoor het is aangelegd.'⁴ Het blijft dus gaan om verschillende registraties. Was dat niet het geval, dan moet het doel van de registratie noodzakelijkerwijs zodanig abstract geformuleerd worden dat het nietszeggend is, met als gevolg dat niet meer zinvol kan worden nagegaan of het gebruik van de in de registratie opgenomen gegevens al dan niet in overeenstemming is met het doel van de registratie.

Bedoeld of onbedoeld

Met betrekking tot de drie terreinen waarop in dit onderzoek knelpunten gesignaleerd werden, kan geconcludeerd worden dat de knelpunten op het gebied van het gesloten verstrekkingenregime noodzakelijkerwijze samenhangen met de keuze van de wetgever en dus gezien moeten worden als bedoelde knelpunten. Dat wil echter nog niet zeggen dat dit ook geldt voor elk individueel geval waarin door Wet en Besluit politieregisters gegevensuitwisseling belemmerd of verhinderd wordt. Voor de realisatie van gewijzigde opvattingen in deze is dan echter wel wetswijziging nodig. In die gevallen gaat het niet om onbedoelde knelpunten, maar om onvoorziene (of niet te voorziene) knelpunten, die door wetgeving opgelost moeten worden.

Ook het feit dat het mogelijk kan zijn dat voor één informatiesysteem verscheidene reglementen moeten worden onderhouden, moet gezien worden als een bedoeld knelpunt.

Tot slot is ook ten aanzien van het protocolleren sprake van tevoren erkende belasting van het politie-apparaat, en is ook hier dus sprake van een bedoeld knelpunt. Alleen is de omvang van de extra belasting anders (te laag) ingeschat. Wanneer het advies van de Registratiekamer wordt opgevolgd, zal deze omvang afnemen. De omvang van de belasting van het protocolleren is dus op te vatten als een onbedoeld knelpunt, dat door wetgeving opgelost kan en moet worden.

1. Besluit van 14 februari 1991, houdende bepalingen ter uitvoering van de Wet politieregisters (Stb. 56, 1991).
2. Politieregisters en protocol, Rijswijk, Registratiekamer, december 1994, pp. 2-3.
3. Schreuders, E., Het gesloten verstrekkingenregime van de Wet politieregisters, Rijswijk, Registratiekamer, juli 1995, p. 5.
4. Kamerstukken II, 1988-1989, 19 589, nr. 6, pp. 6-7.